

Sygn. akt II W 1164/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

31 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Wojciech Grzebień

Protokolant Sabina Pętelska

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2018 r., 13 lutego 2018r., 29 marca 2018r., 29 maja 2018r. oraz 17 lipca 2018r

sprawy przeciwko

H. F.

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 25 września 2017 roku około godz. 07:22 w J. na ul. (...) M., tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 56 km/h i na odcinku gdzie obowiązuje ograniczenie do 50 km/h poruszał się z prędkością 106 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

2. w dniu 25 września 2017 roku około godz. 07:25 w J. na ul. (...) M., tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,14 mg/l, II badanie 0,10 mg/l)

tj. o czyn z art. art. 87 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego **H. F.** za winnego popełnienia czynów:

1. czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92a kw,
2. czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 87 § 1 kw;

i za to na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 29 § 1 i § 3 k.w. w zw. z art. 87 § 1 i § 3 k.w. orzeka w stosunku do tego obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zalicza obwinionemu **H. F.** okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 września 2017r. do dnia 31 lipca 2018r.;

IV. na podstawie art. 118 § 1 k.p.o.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o

wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego **H. F.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 60 zł.

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 24.09.2017r. obwiniony H. F. spożył pewną ilość alkoholu w postaci piwa. Następnego dnia, przed godz. 7.22 zasiadł za kierownicą pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) i jechał ul. (...) M. w J. w kierunku szkoły „budowlanka”. Odwoził bowiem swoją córkę – K. F. (1) do szkoły.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego H. F. k. 10-11, 35
- zeznania świadka K. F. (1) k. 65-66, K. F. (2) k. 65.

Za pojazdem obwinionego jechali nieoznakowanym radiowozem funkcjonariusze policji z K. w J. D. C. i A. K.. Jadąc kilkaset metrów ul. (...) M. w J. za pojazdem V. (...) obwinionego, dokonali pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez H. F.. Na odcinku objętym ograniczeniem prędkości do 50 km/h, jechał on z prędkością 106 km/h. było to o godz. 7.22.

Dowód:

- zeznania świadków funkcjonariuszy policji D. C. k. 43-44, A. K. k. 14,15, 64-65
- policyjna notatka urzędowa k. 5
- nagranie przekroczenia prędkości pojazdu obwinionego, nagrane na videorejestratorze k. 1b,

Odtworzone k. 44.

W/w funkcjonariusze policji zatrzymali obwinionego do kontroli na wysokości Stacji S. w J.. Obwiniony poprosił przez okno przy ul. (...) II, aby pozwolono mu podjechać kawałek dalej, gdyż jego córka spieszyła się do szkoły „budowlanki”, z uwagi na wyjazd na szkolną wycieczkę. Funkcjonariusze policji wyrazili zgodę i kontrola odbyła się koło w/w szkoły.

Dowód:

- zeznania świadków D. C. k. 43-44, A. K. k. 14-15, 64-65
- policyjna notatka urzędowa k. 5.

Ponieważ w/w funkcjonariusze policji wyczuli woń alkoholu z ust H. F., poddali obwinionego badaniu urządzeniem A.. Wynik I badania 0,14 mg alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś II badania – 0,10 mg/l. Obwiniony oświadczył przy badaniu do protokołu, że poprzedniego dnia ok. godz. 21 spożył ok. 2 litrów piwa.

Dowód:

- zeznania świadków D. C. k. 43, A. K. k. 14-15, k 64-65
- protokół użycia urządzenia A. k. 8
- policyjna notatka urzędowa k. 5

Obwiniony w rozmowie z interweniującymi funkcjonariuszami tłumaczył, że znaczne przekroczenie prędkości przez niego spowodowane było faktem wycieczki szkolnej jego córki i obawą spóźnienia w związku z tym na autokar.

Dowód:

- zeznania świadka D. C. k. 43, A. K. k. 14-15, 64-65.

A. został przywieziony na miejsce kontroli przy „budowlance” przez inny patrol policji w składzie (...).

- 2 -

Dowód:

- zeznania świadków P. G. k. 84, K. K. k. 84-85.

Obwiniony H. F. nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów. Odnośnie zarzutu dotyczącego przekroczenia dozwolonej prędkości stwierdził, że na odcinku, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 80 km/h jechał z prędkością ok. 100 km/h. Wyjaśnił, że spowodowane to było okolicznością, że myślał, że jadący za nim pojazd należy do ścigających go przestępców, którzy dokonali kradzieży z mieszkania jego sąsiada, przy czym przestępcy ci widzieli obwinionego.

Co do zarzutu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu obwiniony wyjaśnił, że wprawdzie poprzedniego dnia wieczorem spożył pewną ilość piwa, lecz były to tylko 3 piwa o poj. 0,3 litra każde. W Jego organizmie nie mogło być alkoholu. Rano, przed wyjściem z domu wypłukał usta płynem L., a także użył do ust odświeżacza w sprayu o nazwie (...). To w jego ocenie wpłynęło na wynik użycia A. wobec niego.

Sąd stwierdził co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wersji obwinionego przeczą bowiem przeprowadzone w sprawie dowody, które wyraźnie dowodzą sprawstwa i winy obwinionego w zakresie obydwu zarzucanych mu czynów.

W odniesieniu do zarzutu z art. 92a stwierdzić należy, że Sąd w pełni dał wiarę dowodom z zeznań funkcjonariuszy policji D. C. i A. K., którzy jadąc za pojazdem obwinionego, obsługując videorejestrator, nagrali jak na odcinku, gdzie obowiązywało ograniczenie do 50 km/h H. F. jechał z prędkością 106 km/h.

Odtworzone w/w nagranie na rozprawie sądowej potwierdziło słuszność stawianego w tym zakresie zarzutu. Nagranie to ma charakter profesjonalny, wyraźny i brak jest podstaw do kwestionowania jego rzetelności i wiarygodności. Zeznania w/w funkcjonariuszy są spójne, logiczne oraz wzajemnie uzupełniające się w zakresie okoliczności pomiaru prędkości kierowanego przez obwinionego V. (...). Również w kontekście przekonywujących i obiektywnych zeznań świadków D. C. i A. K.. Sąd uznał za niezgodne z prawdą wyjaśnienia obwinionego, jakoby jechał z prędkością ponad 100 km/h w miejscu, gdzie ograniczenie wynosiło 80 km/h, gdyż wydawało mu się, że ścigają go jacyś przestępcy. Pomijając bowiem kuriozalność wersji obwinionego ze ścigającymi przestępcami, (w dodatku przy dobrej widoczności, na ruchliwej drodze), należy zauważyć, że przy zatrzymaniu obwiniony nie wspomniał ani słowem o tych obawach. Przeciwnie, stwierdził że śpieszył się, gdyż córka musiała zdążyć na szkolny autokar wycieczkowy.

Przekonywujące i obiektywne zeznania dwojga w/w funkcjonariuszy, w połączeniu z nagraniem videorejestratora wyraźnie wskazują też, że na odcinku, gdzie obwiniony jechał z prędkością 106 km/h, obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. W konsekwencji, przekroczenie dozwolonej prędkości przez obwinionego o 56 km/h (jak w pkt. 1 zarzutu), jest oczywiste.

W kontekście zeznań świadków D. C. i A. K. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. F. (1) (córka obwinionego), jakoby jadący za pojazdem H. F. ciemny samochód (tj. nieoznakowany pojazd policyjny), miał być rzeczywiście odbierany przez obwinionego i jego córkę jako pojazd jakichś przestępców .

Analogicznie rzecz się ma odnośnie zarzutu z art. 87 § 1 kw. W odniesieniu do tego zarzutu zebrane w sprawie dowody w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, że obwiniony w chwili prowadzenia swojego pojazdu krytycznego dnia, znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Dotyczy to w szczególności protokołu użycia urządzenia A. w stosunku do

- 3 -

H. F.. Dwa kolejne pomiary (przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami), w pełni potwierdziły, że w czasie prowadzenia pojazdu V. (...), obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Interweniujący funkcjonariusze policji wyczuli z jego ust wyraźną woń alkoholu. W trakcie badania, do protokołu użycia A. obwiniony podał, że spożył ok. 2 litrów piwa dnia poprzedniego, ok. godz. 21. Po użyciu urządzenia A. ani nie żądał badania krwi, ani nie zgłaszał zastrzeżeń do sposobu i formy przeprowadzenia badania, ani nie zakwestionował wyników. Ani słowem nie wspominał, o rzekomym użyciu płynu L., czy też innej tego rodzaju substancji. W tych okolicznościach uznać należało, że wersja z płynem L. i spożyciem stosunkowo niewielkiej (jak na poranny wynik badania) ilości piwa ok. godz. 21 dnia poprzedniego (dotyczy to zarówno wersji z 3 piwami o poj. 0,3l jak i wcześniejszej o 2 litrach piwa), nie jest wiarygodna dla Sądu. Jej cel to próba uchylenia się od odpowiedzialności karno-wykroczeniowej.

Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom obwinionego złożonym przed Sądem, jakoby do badania podano nieoryginalny, używany ustnik co miało wypaczyć wynik badania. Obwiniony powołał się przy tym na wcześniejszą (jakoby) nie znajomość przepisów w tym zakresie. Jednakże przeczą temu logiczne, spójne i konsekwentne zeznania interweniujących funkcjonariuszy policji D. C. i A. K.. Z ich zeznań jasno wynika, że badanie odbyło się w zgodzie z obowiązującymi przepisami.

Bez istotnego znaczenia dla sprawy jest również podawana przez obrońcę kwestia czasookresu dowiezienia przez funkcjonariuszy policji P. G. i K. K. urządzenia A., które zostało dowieszone do badania obwinionego.

Funkcjonariusze ci nie pamiętali ile to trwało (upływ czasu). Funkcjonariusz P. G. zapamiętał jednak, że urządzenie to było krytycznego dnia właśnie w jego wyłącznej dyspozycji i nie było tego dnia wcześniej używane. Dowodzi to, że nie mogło być tak czy inaczej pomyłki co do badanej osoby. Z zeznań tego świadka wynika też, że dowieszenie urządzenia nie mogło trwać więcej niż kilka minut. Potwierdza to różnicę czasową między pomiarem prędkości (godz. 7.22) a pierwszym badaniem (godz. 7.30) i nie jest sprzeczne z ustaleniami Sądu.

W kontekście wszystkich powołanych wyżej dowodów i okoliczności Sąd uznał podaną przez obwinionego wersję tylko jako przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uchylenia się od odpowiedzialności karno – wykroczeniowej.

Dokonując oceny wiarygodności występujących w sprawie świadków, Sąd stwierdził co następuje; świadkowie D. C. i A. K. są funkcjonariuszami publicznymi, policjantami. Krytycznego dnia wykonywali oni jedynie swoje rutynowe obowiązki służbowe i brak jest podstaw do kwestionowania ich obiektywizmu i rzetelności. Z ich zeznaniami w pełni korespondują dowody z nagrania videorejestrora a także użycia A.. Dotyczy to również policyjnej notatki urzędowej sporządzonej na potrzeby tej sprawy. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał również zeznania innych bezstronnych i rzetelnych funkcjonariuszy policji P. G. i K. K.. Natomiast z dużą dozą ostrożności Sąd podszedł do zeznań świadków K. i K. F. (2). Świadkowie ci są osobami bliskimi dla obwinionego (córka i żona), a więc osobami bezpośrednio zainteresowanymi w określonym rozstrzygnięciu tej sprawy. Ponadto ich zeznania pozostają w sprzeczności z innymi zebranymi w sprawie dowodami, a w tym zeznaniami świadków D. C. i A. K..

Obwiniony H. F. działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeń z art. 92a i art. 87 § 1 kw. W dniu 25.09.2017r. bowiem, około godz. 07.22 w J. na ul. (...) M., tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki

V. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 56 km/h i na odcinku gdzie obowiązuje ograniczenie do 50 km/h poruszał się z prędkością 106 km/h oraz w dniu 25.09.2017r. bowiem około godz. 07.22 w J. na ul. (...) M., tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,14 mg/l, II badanie 0,10 mg/l).

Jako okoliczności obciążające dla tego obwinionego, Sąd uwzględnił wysoki stopień szkodliwości społecznej obydwu zarzucanych mu czynów, przejawiający się nagminnością tego rodzaju wykroczeń tak na tutejszym terenie jak i w skali całego kraju. Obwiniony swoim zachowaniem spowodował ewidentną kumulację zagrożeń- rażąca, nadmierna, niebezpieczna prędkość i prowadzenie samochodu w stanie po użyciu alkoholu (dodatkowo w obecności nieletniego pasażera). Takie zachowanie należy uznać za szczególnie szkodliwe.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność sądową tego obwinionego oraz to, że ma on na utrzymaniu nieletnią, uczącą się córkę.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że właściwą karą zasadniczą dla H. F. będzie kara grzywny. Za współmierna, dostosowaną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej zarzucanych czynów i możliwości majątkowych tego obwinionego Sąd uznał grzywnę w kwocie 600 zł. Kara w takiej właśnie wysokości spełni swoją stosowną rolę społeczną. O obligatoryjnym środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 87 § 1 kw. Sąd uznał, że zakaz ten powinien obejmować właśnie wszelkie pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym. Za współmierny, odpowiedni i dostosowany do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu Sąd uznał zakaz w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy. Na taki właśnie wymiar tego środka istotny wpływ miała wspomniana wyżej kumulacja 2 zagrożeń, stanowiąca dodatkowe, szczególne a przy tym realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowego. Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis art. 118 § 1 kpow